

се въ себе си и рече: „Хубава попарка си си надробила, гължбице хрисима!“ Тя знаеше, че утре или други день ще избухне страшна крамола и още отъ сега искаше да се наслади отъ удара върху малката етърва. Много ѝ се искаше да ѝ каже нѣкоя блага дума, да я поласкае, да ѝ угоди, но Латинка мълчеше и не даваше никакъвъ поводъ за тази първа наслада на завистъта и злорадството. Ставривица я мразѣше отъ дѣното на душата си. Само за това че Латинка не бѣше чорбаджийска щерка, Ставривица я посрещна презрително и надутъ. Отъ най-напредъ тя се помъчи да я вплете въ клюкарскитѣ си планове и като не успѣ, още повече я намрази. Латинка при това се носѣше като равна, никога за нищо не я питаше и всичко въ кѣщи вършеше на своя глава. Понѣкога Ставривица се стрескаше отъ спокойното и човѣшко държане на Латинка, спираше дребнитѣ си сплетни срещу нея и се мъчеше да ѝ стане близка. Но всичко бѣше напраздно. Само това, дето Латинка стана снаха на най-голѣмия богаташъ, не съ името на чорбаджийска щерка, но съ общо-признатата слава на най-красивата мома, я хвърляше въ безумна умраза...

— Не я знаемъ! — рече тя още на другия день следъ свадбата. — Щерката на Грозданчето копука... Голѣма работа...

Старитѣ мразѣха Латинка не по-малко отъ Ставривица. Но тѣ треперева надъ Желѣзка, и понеже знаеха, че всѣка обида върху нея ще го огорчи, мълчаха и само я гледаха накриво. И ето, тази вечеръ желанията и молбитѣ на Ставривица се сбжднаха. Жанката бѣше ударенъ въ сърцето, набраната умраза намѣри отдушникъ. Работата бѣше дълбока, нѣмаше и не можеше да мине безъ бой, крамоли и патърдии...